

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 listopada 2023 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **K.K., M.K. i A.K.**,

skazanego z art. 291 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 23 marca 2023 r., sygn. akt IV Ka 1390/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód

w Szczecinie z dnia 25 lutego 2022 r., sygn. akt VII K 439/19,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

WZ

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 25 lutego 2022 r. (sygn. akt VII K 439/19):

- K. K. został uznany winnym czynów z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 233 § 1 a k.k. w zw. z art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- M. K. została uznana winną czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono jej karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 300 stawek dziennych po 100 zł każda,
- A. K. został uznany winnym czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 400 stawek dziennych po 100 zł każda.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 23 marca 2023 r. (sygn. akt IV Ka 1390/22) dokonano zmian w wyroku Sądu I instancji skutkujących wymierzeniem K. K. kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności oraz obniżeniu kary M.K. do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie utrzymano wyrok w mocy.

Od powyższego orzeczenia kasację wniósł w stosunku do wszystkich skazanych ich obrońca, zarzucając wyrokowi *„rażącą obrazę przepisów postępowania to jest art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie istoty zarzutu zawartego w apelacji obrońcy skazanych w punkcie 1., a więc zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na ocenie wyjaśnień K. K., M. K. i A. K. oraz innych zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów i błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż wszyscy skazani wiedzieli, że przedmioty, które sprzedaje K. K. pochodzą z przestępstwa, a tym samym popełnili przestępstwo umyślne, podczas gdy z dowodów wynika wyłącznie, iż mogli popełnić wyłącznie przestępstwo niemyślne paserstwa czym Sąd odwoławczy powielił błąd w Sądzie I instancji i nie odniósł się do konkretnych wywodów apelacji w zakresie tego zarzutu.”*

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji celem ponownego rozpoznania sprawy.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Autor kasacji nie przedstawia żadnego argumentu, który przekonywałby o dokonanej z rażącym naruszeniem przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. kontroli odwoławczej. W uzasadnieniu nadzwyczajnego środka odwoławczego jego autor kopiuje treść zarzutów apelacyjnych i kwituje to lakonicznym, jednozdaniowym stwierdzeniem, że Sąd odwoławczy w ogóle nie rozpoznał tych zarzutów. Nierozpoznanie zarzutu oznacza sytuację zerojedynkową, tj. całkowity brak odniesienia się do treści apelacji. W istocie takie sytuacje się zdarzają, lecz w niniejszej sprawie lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi do przekonania, że odniósł się on do zarzutów apelacji, które oscylowały wokół zagadnień błędów w czynieniu ustaleń faktycznych w zakresie ustalenia strony podmiotowej czynów paserstwa. Naturalnie prawem skarżącego jest kwestionowanie rzetelności, czy dokładności analiz Sądu odwoławczego, lecz to na skarżącym ciąży obowiązek metodycznego wykazania rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku charakteru ewentualnych błędów.

W niniejszej sprawie autor kasacji poprzestaje na uznaniu, że Sąd II instancji nie rozpoznał zarzutów apelacji, uznając najwyraźniej, że jego rola w tym miejscu się zakończyła. Jest to przeświadczenie o tyle mylne, że jasno z treści uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd poddał analizie jego apelację i niezwykle obszernie (wręcz ponadstandardowo dokładnie) przytoczył konkretne okoliczności i ich ocenę. W rozbudowanym wywodzie Sąd odwoławczy wykazał dlaczego uznał, że K. K. działał z zamiarem bezpośrednim, wiedząc doskonale o przestępnym pochodzeniu nabywanych przedmiotów (m.in. brak wskazania zbywców, jakiegokolwiek dokumentacji nabycia, rozliczeń podatkowych oraz prowadzenie firmy na tzw. „słupa”) oraz dlaczego należy uznać, że pozostali oskarżeni godzili się na to, że sprzęt pochodzi z przestępstwa (m.in. brak zainteresowania jego pochodzeniem, brak dokumentacji itp.). Niezadowolenie z jakości czy objętości rozważań, by stać się skutecznym zarzutem kasacyjnym wymaga jednak znacznie pogłębionej argumentacji ze strony skarżącego.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[PGW]

[ał]

